

Yıllar Sonra

– Mehmet ÇİFTÇİ · 07 Mart 2025

Zaten hiç aklımdan çıkmıyordu desem yalan söylemiş olurum. Aslında arada bir aklıma gelip duruyordu. Ne yapıyordu diye merak edip duruyor; dalıyordum düşüncelerimin derin okyanuslarına.

O kadar ani oldu ki. Apar topar okula gitmişim. Pek bir bakımsız hissediyordum kendimi. Saçlarımın şeklini beğenmedim. Pantolonumdan sıkılmış ve bahar havasını soluya soluya yürüyerek okula gittim. Okulda ise bir sürü insan; herkes kendi âleminde... Arkadaşın birine rastladım. Oturdum kantine bir şeyler atıştırdım. Sınıf arkadaşlarımın çoğu yoktu. Herkesi hoca toplamış götürmüştü kasabaya. Meyve bahçesini budamak için ben gelmeden önce gitmişlerdi. Ben ve bir arkadaşım ise yetişememiştik. Sonra arkadaşım biz de arkalarından otobüsle gidelim diye tutturdu. Önce pek gidesim yoktu; ama sonra gitmek istedim.

Otobüste bir an aklıma geldi. Acaba kasabada hala duruyor muydu? Aslında hala görevde olduğunu biliyordum. O hala ilkokulda öğrencilerinin arasındaydı. Yine bir şeylere kızmıştı. Yine pek bir agresif ve pek bir huzursuzdu. Ama bana, ne olursa olsun her zaman güler yüzlü ve çok tatlı davranıyordu. Konuştuğumuzda vakit ne de hızlı geçiyordu. Ben ise buna pek kıızıyordum. Hiç vakit geçmesin istiyordum onunla beraberken. Hiçbir beklentim olmadan saf ve temiz bir sevgiyle seviyordum onu. O da beni seviyordu.

Ama korkuyordum. Nedensiz korkuyordum. Ya beni tanımazsa, ya beni unutmuşsa... Birden ellerim ayaklarım titremeye başladı. Ama sonra sakinliğimi korudum.

Otobüsten kasabanın girişinde indik. Sonra başladık çiftliğe kadar yürümeye. Bir iki kilometrelik yoldu galiba. Çiftliğin elma bahçesine vardık.

Bizim hoca hiçbir tepki göstermedi. Biz gelmişiz gelmemişiz umurunda değildi. Oradaki kayırdığı öğrencilerine bir şeyler yaptırmakla meşguldü. Ben kendi kendime sinirlendim. Sonra tekrar yürüdüm

gittim kasabaya kadar.

İlkokulun kapısına geldiğimde kalbim küt küt atıyordu. Ama sakinleşmeye çalıştım ve girdim okula...

Binanın kapısından girdiğimde çocuk sesleri vardı ve kimse yoktu ortalıkta. Sağ tarafımda müdür odası ve öğretmenler odası vardı yan yana. Müdür odasının kapısı açıktı, diğeri ise kapalıydı. Yavaş yavaş müdür odasına doğru gittim. Orada bulacağımı zannettim. Ama içeride iki tane adam vardı. Birini tanıyordum önceden. Diğeri tanıyamadım. Tanıdığım öğretmendi. Selam verdim. Beni tanıdı öğretmen olan.

-Nasılınsınız, iyi misiniz hocam?

-İyiyim Mehmet, sen nerelerdesin?

-Uzun zaman yoktum hocam geledim. Dedim.

Ve en sorulması gereken soruyu sormak için can atıyordum. Ama hemen diğeri atıldı lafa. Sonra başladı ahret suallerine. Sonradan öğrendim ki okulun müdürüymüş. Ve en sonunda sordum:

-Pınar hocam nerede?

Hemen beni yan tarafa götürdü. Kapıyı açtığında O oturuyordu. Beni görünce gülümsemeye başladı. Ne de güzel gülümsüyordu. Ne de güzel bakıyordu yeşil yeşil.

-Merhaba hocam.

-Aa Mehmet sen misin?

Şükürler olsun beni tanıdı. Yeniden doğmuş gibi oldum. Ne kadar da sevinmişim. Onu tekrar görmek ne güzeldi. Onu hissetmek, sesini duymak ne güzeldi. Ne de güzel olmuştu tam da bahar başlarken.

Hal hatır sormalardan sonra beni sordu. Yani durumumu ve neler yaptığımı, nerede okuduğumu... Ona cevap verirken ne kadar da utandım. Ama bir bakıma da seviniyordum. Uzakta olursam nasıl görebilirdim onu.

Bir ara okulun bahçesinde de lafladık. Çok sıkıntılıydı canım benim. Bunalmıştı insanlardan, bıkmıştı vefasızlıklardan. Küçük şeylere üzülmüyor ve canı yanıyordu. Bana bizzat anlattı hepsini. Ayrıca bu aralar biraz hastaydı. Bir ara tutamadı kendini biraz ağladı. Onu ilk defa ağlarken gördüm. Çok üzüldüm ve elimden geldiğince teselli etmeye çalıştım.

Beni tekrar gördüğüne çok sevindiğini söyledi. İçimdeki mutluluk deryalara sığmazdı. Onunla konuşurken gözlerinin içine bakıyor ve kendimi görüyordum. Olmayan şehrimi görüyordum. Başka bir boyutta gülen yüzüm ve sonsuz mutluluğum mükemmel bir tabloya dönüşüyordu.

Ben ise o deryada sevdiğilerimle yaşıyordum. Kötülük ve her türlü olumsuzluklardan uzak olan alemimde. Mükemmel dünyam içinde bir Yaratanım, bir sevdiğilerim ve ben...

Ben Pınar'ı hiçbir zaman unutmayacağım, hiçbir zaman...

4 Nisan 2007